

ΣΤΗΝ ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΘΕΟΔΟΧΟ ΣΥΜΕΩΝΑ

Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων

«Νοιῶσε μεγάλη χαρά, θυγατέρα Σιών, διαλάλησε τὴ χαρά σου, θυγατέρα Ἱερουσαλήμ». Χόρευε, λαὸ τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ. Σκιρτᾶτε οἱ πύλες καὶ τὰ τεῖχη τῆς Σιών καὶ ὀλόκληρη ἡ γῆ. Φωνάζετε σεῖς τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνὰ σκιρτήσατε πολὺ. Τὰ ποτάμια, χειροκροτεῖστε καὶ τὰ πλήθη περικυκλώστε τὴν Σιών, βλέποντας τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα σ' αὐτήν. Ὅσοι ὁμονοήσουν σήμερα τὰ οὐράνια μὲ τὰ ἐπίγεια καὶ ἄς ἀναπέμπει ὕμνους ἢ ἄνω μαζὶ μὲ τὴν κάτω Ἱερουσαλήμ, γιὰ τὸν Χριστὸ πού βρίσκεται σ' αὐτήν, τὸν οὐράνιο καὶ τὸν ἐπίγειο. Γύρω ἀπὸ τὸν οὐράνιο χορέψτε οἱ νοερὲς δυνάμεις, καὶ τὸν ἐπίγειο ἀνυμνεῖστε τὸν οἱ ἄνθρωποι μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους.

Διότι σήμερα ἐμφανίστηκε ὁ Θεὸς τῶν Θεῶν στὴ Σιών. Σήμερα εἰπώθηκαν λόγια δόξης γιὰ σένα, πόλη τοῦ Θεοῦ Ἱερουσαλήμ, πόλη τοῦ μεγάλου βασιλιᾶ. Ἄνοιξε τὶς πύλες πρὸς τιμὴν αὐτοῦ πού ἄνοιξε σὲ ὅλους τὶς πύλες τοῦ παραδείσου, καὶ ἐπίσης ἄνοιξε τὶς πύλες τῶν τάφων πάνω ἀπὸ τὸν Σταυρό, συνέτριψε τὶς πύλες τοῦ ἄδη πού ἦταν γιὰ αἰῶνες κλειστές, καὶ ἔκλεισε κατὰ τρόπο παράδοξο τὶς πύλες τῆς παρθενίας. Σήμερα, ἐκεῖνος πού τὰ παλιὰ χρόνια μίλησε μὲ τὸν Μωυσῆ πάνω στὸ ὄρος Σινᾶ κατὰ τρόπον Θεοπρεπῆ, ἐκπληρώνει τὸν νόμο, ὑποτασσόμενος στὸν νόμο σὰν δοῦλος. Σήμερα ἔρχεται ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴ θαιμάν στὴ Σιών. Σήμερα ὁ οὐράνιος Νυμφίος, μαζί μὲ τὴ Θεομήτορα παστάδα, ἔρχεται στὸν ναό. Θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ, βγεῖτε πρὸς προὔπαντήσῃ του. Ἀνάψτε γεμάτες χαρὰ τὶς λαμπάδες στὸ ἀληθινὸ φῶς. Περιποιηθεῖτε τοὺς χιτῶνες τῶν ψυχῶν σας γιὰ χάρη τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ.

Μαζί μὲ τὴ Σιών καὶ οἱ λαοὶ τῶν ἐθνῶν, κρατώντας λαμπάδες, ἄς τὸν προὔπαντήσουμε. Ἄς μποῦμε στὸν ναὸ μαζί μὲ τὸν ναὸ καὶ Θεὸ καὶ Χριστό. Μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους ἄς ψάλουμε δυνατὰ τὸν ὕμνο τῶν ἀγγέλων, «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος ὁ Κύριος Σαβαώθ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὴ δόξα του». Εἶναι γεμάτα τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν καλωσύνη του. Εἶναι γεμάτη ὅλη ἡ κτίση ἀπὸ τὴ δοξολογία του. Εἶναι γεμάτη ἡ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴ συγκατάβασή του. Τὰ οὐράνια, τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ καταχθόνια εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία του, γεμάτα ἀπὸ τὰ ἐλέη του, γεμάτα ἀπὸ τὶς δωρεές του, γεμάτα ἀπὸ τὶς εὐεργεσίες του.

«Ὅλα λοιπὸν τὰ ἔθνη χειροκροτεῖστε»· ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς, «ἐλάτε καὶ δέστε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ»· κάθε τί πού ἀναπνέει ἄς αἰνέσει τὸν Κύριο»· «ὅλη ἡ γῆ ἄς προσκυνήσει»· κάθε γλῶσσα ἄς τραγουδήσει· κάθε γλῶσσα ἄς ψάλλει· κάθε γλῶσσα ἄς δοξολογήσει παιδι-Θεόν, σαράντα ἡμερῶν καὶ προαιώνιο· παιδὶ μικρὸ καὶ ἡλικιωμένο· παιδὶ πού θηλάζει, καὶ δημιουργὸ τῶν ὄλων.

Βλέπω βρέφος, και αναγνωρίζω τον Θεό μου· βρέφος που θηλάζει και διατρέφει τον κόσμο· βρέφος που κλαίει, και χαρίζει στον κόσμο ζωή και χαρά· βρέφος που σπαργανώνεται, και με λυτρώνει από τα σπάργανα της αμαρτίας· βρέφος στην άγκαλιά της μητέρας, με σάρκα πραγματικά με συνεχή παρουσία πάνω στη γη, και ταυτόχρονα ο ίδιος και στους κόλπους του Πατέρα, πραγματικά και συνεχώς στους ούρανοους.

Βλέπω βρέφος που από τη Βηθλεέμ μπαίνει στην Ιερουσαλήμ, χωρίς όμως ν' αποχωρίζεται καθόλου από την άνω Ιερουσαλήμ. Βλέπω βρέφος που προσφέρει σύμφωνα με τον νόμο στο ναό θυσία πάνω στη γη, αλλά και το ίδιο να δέχεται τις εύσεβεις θυσίες όλων στους ούρανοους. Τον ίδιο να κρατιέται στις άγκάλες του γέροντα κατ' οικονομίαν, και τον ίδιο να κάθεται σε θρόνους χερουβικούς, όπως ταιριάζει σε Θεό. Τον ίδιο να προσφέρεται και να εξαγνίζεται, και τον ίδιο να εξαγνίζει και να καθαρίζει τα πάντα. Να είναι ο ίδιος το δώρο, και ο ίδιος ο ναός. Ο ίδιος αρχιερέυς, και ο ίδιος το θυσιατήριο, ο ίδιος το ιλαστήριο. Ο ίδιος να είναι αυτός που προσφέρει θυσία, και ο ίδιος να προσφέρεται θυσία υπέρ του κόσμου, και ο ίδιος να προσκομίζει τα ξύλα της ζωής και της γνώσεως. Να είναι ο ίδιος το αρνί, και ο ίδιος ή φωτιά. Ο ίδιος να είναι το όλοκαύτωμα, και ο ίδιος ή μάχαιρα του Πνεύματος. Ο ίδιος ο ποιμένας, και ο ίδιος το αρνί. Ο ίδιος να είναι ο θύτης, και ο ίδιος το θύμα. Αυτός Εκείνος που προσφέρεται, και ο ίδιος Εκείνος που δέχεται τη θυσία. Αυτός να είναι ο νόμος και ο ίδιος τώρα να υποτάσσεται στον νόμο.

Έμπρός όμως τώρα να ακούσουμε τις σχετικές με την ημέρα διηγήσεις των ιερών Ευαγγελίων. Λέγει λοιπόν για τον Χριστό ο Θαυμάσιος Λουκάς, ότι, «Όταν συμπληρώθηκαν οι ημέρες του καθαρισμού τους σύμφωνα με τον Μωσαϊκό νόμο, έφεραν τον Ιησοῦ στην Ιερουσαλήμ, για να τον παρουσιάσουν στον Κύριο, όπως είναι γραμμένο στον νόμο του Κυρίου ότι κάθε άρσενικό που ανοίγει μήτρα, πρέπει να θεωρείται ως αφιερωμένο στον Κύριο». Ο Σαμουήλ

λοιπόν και ὁ Ἰσαὰκ και μαζί μ' αὐτούς και ὁ Ἰακώβ και ὁ Ἰωσήφ και ὅλοι ὅσοι γεννήθηκαν ἀπὸ στείρα μητέρα, χωρὶς ἐλπίδα, και ἀνοιξαν τὶς ἀκαρπες μητρες τῶν μητέρων τους, ὀνομάστηκαν ἅγιοι (ἀφιερωμένοι) τοῦ Κυρίου. Ἐνῶ ὁ Χριστός, ὁ μόνος πού γεννήθηκε ἀπὸ μοναδική παρθένο (τοῦ μόνου Θεοῦ Υἱὸς Μονογενής), και δὲν ἀνοιξε τὶς παρθενικὲς πύλες, δὲν εἶναι ἀπλῶς ἅγιος (ἀφιερωμένος) τοῦ Κυρίου, ἀλλ' εἶναι Ἅγιος τῶν ἀγίων, και Κύριος τῶν κυρίων, και Θεὸς τῶν θεῶν, και πρωτότοκος τῶν πρωτοτόκων, και ἄρχοντας τῶν ἀρχόντων, και βασιλιάς τῶν βασιλέων, και ὡς τέτοιος θὰ ὀνομάζεται και θὰ πιστεύεται και θὰ προσκυνεῖται, και τώρα στὸν ναὸ θὰ ἀνακηρυχθεῖ ἀπὸ τὸν Συμεών.

«Υπῆρχε», λέγει, «ἓνας ἄνθρωπος στὴν Ἱερουσαλήμ, πού ὀνομαζόταν Συμεών, και ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν δίκαιος και ὑπῆρχε ἅγιο Πνεῦμα ἐπάνω του. Και τοῦ εἶχε ἀποκαλυφθεῖ ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ὅτι δὲν θὰ πεθάνει προτοῦ νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ τοῦ Κυρίου. Πῆγε λοιπὸν μὲ ἔμπνευση τοῦ Πνεύματος στὸ ἱερό, και καθὼς οἱ γονεῖς του ἔφεραν τὸ παιδί Ἰησοῦ, γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν γι' αὐτὸ τὰ ἔθιμα τοῦ νόμου, αὐτὸς τότε τὸ δέχθηκε στὴν ἀγκαλιά του, εὐλόγησε τὸν Θεὸ και εἶπε: Τώρα ἀπόλυσε, Δέσποτα, τὸν δοῦλο σου μὲ εἰρήνη, σύμφωνα μὲ τὸν λόγο σου, διότι εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία σου πού ἐτοίμασες γιὰ ὅλους τοὺς λαούς, ἓνα φῶς πού θὰ εἶναι ἀποκάλυψη γιὰ τοὺς ἐθνικούς και δόξα γιὰ τὸν λαὸ σου τὸν Ἰσραὴλ». «Ποιὸς θὰ μπορέσει νὰ ἐξυμνήσει τὰ ἔργα τῆς δύναμης τοῦ Κυρίου και νὰ κάνει ἀκουστοὺς ὅλους τοὺς ὕμνους σ' αὐτόν;». Αὐτὸς πού κρατᾶει ὅλη τὴ γῆ στὴ χούφτα του, χωράει στὴν ἀγκαλιά τοῦ γέροντα, και βαστάζεται, «αὐτὸς πού κρατεῖ τὰ πάντα μὲ τὸν παντοδύναμο λόγο του».

Ἦς ἀγάλλεται ὁ Ἀδὰμ, λέγοντας μέσω τοῦ Συμεών στὸν Χριστὸ: «Τώρα ἀπόλυσε τὸν δοῦλο σου, Δέσποτα, ὅπως εἶπες, εἰρηνικά». Τώρα ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τὰ αἰώνια δεσμὰ· τώρα γλύτωσέ με ἀπὸ τὴ φθορὰ· τώρα λύτρωσέ με ἀπὸ

τὸ Θάνατο· τώρα ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τῆ λύπη, σὺ ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου, τὸν ὁποῖον στὸν ναὸ ὁ Συμεὼν ἀγκαλιάζοντάς τον καὶ κηρύττοντας τὸ μεγάλο μυστήριον τῆς Θείας οἰκονομίας σ' ὅλους τοὺς ἔθνικοὺς καὶ Ἰουδαίους, σκιρτᾷ καὶ ἀγάλλεται καὶ μὲ λαμπρὴ καὶ διαπεραστικὴ φωνὴ κραύγαζε γι' αὐτόν λέγοντας· Αὐτός εἶναι ἐκεῖνος πού ὑπάρχει, καὶ προϋπῆρχε, καὶ εἶναι διαρκῶς παρὼν στὸν Πατέρα, ὁμοούσιος, ὁμόδοξος, ὁμοδύναμος, ἰσοδύναμος, παντοδύναμος, ἄναρχος, ἄκτιστος, ἀναλλοίωτος, ἀπερίγραπτος, ἀόρατος, ἀκατανόμαστος, ἀκατάληπτος, ἀψηλάφητος, ἀκατανόητος, ἄδηλος.

Αὐτὸς εἶναι τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξας τοῦ Πατέρα. Αὐτὸς εἶναι ἡ σφραγίδα τῆς συστάσεως τῶν πάντων. Αὐτὸς εἶναι τὸ φῶς τῶν φώτων, πού ἀνατέλλει ἀπὸ τοὺς κόλπους τοῦ Πατέρα. Αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Θεὸς πού ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, πού προέρχεται ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ποταμὸς τοῦ Θεοῦ, πού πηγάζει ἀπὸ τὴ Θεία ἄβυσσος, ἀλλὰ δὲν ἀποχωρίζεται ἀπ' αὐτήν. Αὐτὸς εἶναι ὁ Θησαυρὸς τῆς ἀγαθότητος τοῦ Πατέρα καὶ τῆς αἰώνιας μακαριότητος. Αὐτὸς εἶναι, τὸ νερὸ τῆς ζωῆς, πού χαρίζει στὸν κόσμον ζωὴ. Αὐτὸς εἶναι ἡ ἄκτιστη ἀκτίνα, πού γεννήθηκε ἀπὸ τὸν ἥλιο, πού ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ τὸ φῶς, ἀλλὰ δὲν ἀποκόπτεται ἀπὸ αὐτόν. Αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς-Λόγος, ὁ Ὅποῖος ἔφερε τὰ πάντα στὴν ὕπαρξιν ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία μόνο μὲ τὸν λόγο του. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἐωσφόρος, πού πρὶν ἀπὸ τὸν ἔωσφόρο ὀργάνωσε τὶς δυνάμεις τῶν οὐρανίων, ἀσώματων, ἀόρατων στρατευμάτων καὶ ταγμάτων. Αὐτὸς εἶναι πού μόνος ἄπλωσε τὸν οὐρανόν, καὶ περπατᾷ πάνω στὴ θάλασσα, σὰν νὰ εἶναι ἔδαφος. Αὐτὸς εἶναι πού τύλιξε τὴν ἄβυσσος μὲ ὁμίχλη. Αὐτὸς εἶναι πού στέρωσε τὴ γῆ πάνω στὰ νερά. Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος πού περιτείχισε τὴ θάλασσα μὲ ἄμμο. Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος πού διαχώρισε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Αὐτὸς εἶναι πού καθόρισε τὴν κυκλικὴ διάταξιν τῶν ἀστρῶν. Αὐτὸς εἶναι πού δημιούργησε μὲ σοφία ὅλο τὸν ὀρατὸ καὶ νοητὸ κόσμον. Αὐτὸς εἶναι πού μὲ χέρια ἀχειροποίητα

ἔπλασε καὶ διαμόρφωσε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ πηλό. Αὐτός εἶναι ἐκεῖνος ποῦ μᾶς δημιούργησε 'κατ εἰκόνα' Θεοῦ, καὶ ποῦ τώρα ὁ ἴδιος ἔγινε ἄνθρωπος σύμφωνα μὲ τὴ δική μας εἰκόνα. Ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ Θεὸς ὁ ἴδιος. Ἐγινε ἄνθρωπος ὡς πρὸς αὐτό ποῦ βλέπεται, ὀλόκληρος ὅπως καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος μαζί μὲ τοὺς ὁμοίους μου, γιὰ νὰ μὲ καθαρῶσει καὶ νὰ μὲ σώσει. Εἶναι Θεός, μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως, τέλειος, ἔχοντας τὴν οὐσία τοῦ τέλειου Πατέρα. Αὐτός, ἐνῶ ἔχει δεσποτική μορφή Θεοῦ, τώρα ἔλαβε τὴ δική μου μορφή τοῦ δούλου, χωρὶς νὰ μειώσῃ τὴ θεϊκὴ του ὑπόσταση, ἀλλὰ ἀγιάζοντας τὴν ποιότητα τῆς δικῆς μου φύσεως. Εὐρίσκεται ὀλόκληρος ἐπάνω, ἀλλ' ἐπίσης ὁ ἴδιος ὀλόκληρος καὶ κάτω. Στὸν οὐρανὸ γεννήθηκε προαιώνια, καὶ στὴ γῆ ἀσπόρως. Εἶναι δημιουργὸς ἐκείνων ποῦ ὑπάρχουν στὸν οὐρανὸ ὡς Θεός, καὶ στὴ γῆ κάτω εἶναι δημιούργημα ὡς ἄνθρωπος.

«Ἀκοῦστε τα αὐτὰ ὅλα τὰ ἔθνη». Ἄκουσε, Ἰσραηλιτικὲ λαέ. Αὐτός, τὸν Ὅποιο ἐγὼ ὁ δικός σου ἱερέας Συμεὼν κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου, Αὐτός, διακηρύττω μὲ δυνατὴ φωνὴ καὶ ὁμολογῶ στὸν λαὸ μέσα στὸν ναό, εἶναι ὁ Κύριος καὶ Θεός σου. «Γι' αὐτό πρόσεχε, λαέ μου, τὰ λόγια μου· ἀνοῖξτε τὰ αὐτιά σας στὰ λόγια ποῦ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα μου». Αὐτό τὸ παιδί εἶναι ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὅποιο ὁ Ἡσαΐας προφήτεψε λέγοντας: «Θὰ γεννηθεῖ παιδί γιὰ μᾶς καὶ θὰ μᾶς δοθεῖ υἱός, ποῦ θὰ ὀνομάζεται ἀγγελιοφόρος τῆς μεγάλης ἀποφάσεως (τοῦ Πατέρα), θαυμαστός σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιστής (Ἰσραηλιτικὲ λαέ), ἀρχηγός τῆς εἰρήνης, πατέρας τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Ἐφόσον λοιπὸν τὸ παιδί αὐτό εἶναι Θεὸς ἰσχυρός, τότε γι' αὐτόν εἶπε ὁ Δαβίδ, «Θὰ φανερωθεῖ ὁ Θεὸς τῶν Θεῶν στὴ Σιών». Γιὰ τὸ παιδί αὐτό φωνάζει ὁ Ἱερεμίας, ὅτι «ὁ Θεὸς φανερώθηκε στὴ γῆ καὶ συναναστράφηκε τοὺς ἄνθρωπους».

Αὐτό τὸ παιδί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ τὰ παλιὰ χρόνια καὶ ἔσυσε τὴ θάλασσα γιὰ χάρη τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, καὶ βύθισε τὸν Φαραῶ, καὶ ἔδωσε τὸν νόμο στοὺς

Ἰσραηλίτες, καὶ ἔρριξε σάν βροχή τὸ μάννα, καὶ ὁδήγησε τὸ ἐβραϊκὸ γένος με φωτεινὴ στήλη, καὶ ἔσκισε τὸν βράχο, καὶ διαφύλαξε ἀφλεκτὴ τὴ βάτο ἀπὸ τὴ φλόγα πού ἡ φωτιά της ἦταν δροσερή. Αὐτὸ τὸ παιδὶ τὸν Μωυσῆ, ὅταν ἦταν σαράντα ἐτῶν, τὸν ἔκανε φονιά τοῦ αἰγυπτιακοῦ λαοῦ, καὶ γιὰ σαράντα χρόνια τὸν ἔκανε βοσκὸ προβάτων, καὶ ἐπὶ σαράντα ἔτη τὸν ἔκανε ὁδηγὸ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, καὶ τὸν ἐνίσχυσε, ὥστε νὰ νηστέψει ἐπὶ σαράντα ἡμέρες, ὅπως καὶ αὐτὸ τὸ παιδὶ μετὰ τὴ βάπτισή του νήστεψε σαράντα μέρες, καὶ σαράντα μέρες, μετὰ τὴν ἀναστασή του ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, ἀναλήφθηκε στὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, καὶ μετὰ σαράντα μέρες ἀπὸ τὴ γέννησή του ἀπὸ τὴν Παρθένο, εἰσῆλθε τώρα στὴν ἐπίγεια Ἱερουσαλήμ.

Γιὰ τὸ παιδὶ αὐτὸ ὁ Ἄββακούμ προφήτεψε λέγοντας: Θὰ ἔρθει ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴ θαιμᾶν», δηλαδὴ ἀπὸ τὸν νότο. Διότι ἀπὸ τὰ νότια τῆς Ἱερουσαλήμ, δηλαδὴ ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ, μπῆκε τώρα στὴν Σιών. Γιὰ αὐτὸ τὸ παιδὶ ὁ Μωυσῆς μᾶς διαβεβαίωσε λέγοντας, «ὅτι ὁ Κύριος καὶ Θεὸς θὰ ἀναδείξει πρὸς χάριν σας προφήτη ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας, καὶ ὅποιος δὲν τὸν ἀκούει, θὰ ἐξολοθρεύεται ἡ ψυχὴ του». Γι' αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ ὁ προφήτης Δαβὶδ προσευχόταν λέγοντας· «Εμφανίσου, σὺ πού κάθουσαι πάνω στὰ Χερουβίμ. Θέσε σὲ ἐνέργεια τὴ δύναμή σου καὶ ἔλα νὰ μᾶς σώσεις»· καὶ πάλι: «Κάνε νὰ μᾶς προφθάσουν χωρὶς ἀργοπορία οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε»· καὶ πάλι: «Κύριε, χαμήλωσε τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβα». Καὶ ἀλλιῶς: «Σὺ Κύριε, Θεὲ τῶν δυνάμεων, σπεῦσε νὰ ἐπισκεφθεῖς ὅλα τὰ ἔθνη». Γι' αὐτὸ: «Μάθετέ το αὐτὸ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ταπεινωθεῖτε».

Δέστε λοιπόν, Ἰουδαῖοι, καὶ πεισθεῖτε, ὅτι αὐτὸ τὸ παιδὶ ὑμνοῦν οἱ ἄγγελοι· αὐτὸ προσκυνοῦν οἱ ἀρχάγγελο· αὐτὸ τρέμουν οἱ ἐξουσίες· αὐτὸ δοξάζουν οἱ οὐράνιες δυνάμεις· αὐτὸ ὑπηρετοῦν τὰ Χερουβίμ· αὐτὸ θεολογοῦν τὰ Σεραφίμ. Αὐτὸ ὑπηρετεῖ ὁ ἥλιος· αὐτὸ ὑπηρετεῖ λειτουργικὰ ἡ σελήνη· σ' αὐτὸ ὑπακούουν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως· σ' αὐτὸ ὑποτάσσονται οἱ

πηγές. Αυτό το παιδί μόλις τὸ εἶδαν οἱ πύλες τοῦ ἁδῆ συντρίφτηκαν, ἐνῶ οἱ πύλες οἱ οὐράνιες ἄνοιξαν, καὶ ὁ ἁδῆς βλέποντάς το τρόμαξε. Αυτό το παιδί κατάργησε τὸν θάνατο, τὸν διάβολο τὸν καταντρόπιασε· τὴν κατάρα τὴν κατάργησε, τὴ λύπη τὴν ἔπαυσε, τὸ φίδι τὸ συνέτριψε· τὸ μεσότοιχο τὸ γκρέμισε, τὸ πονηρὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν τὸ ἔσχισε, τὴν ἁμαρτία τὴν πάτησε, τὴν πλάνη τὴν κατάργησε, τὴν κτίση τὴν ἀνάστησε. Αυτό το παιδί ἔσωσε τὸν Ἀδάμ, ἀνέπλασε τὴν Εὐα, προσκάλεσε τὰ ἔθνη, φώτισε τὸν κόσμο.

Γι' αὐτὸ ἐλάτε καὶ σεῖς, φιλόχριστοι καὶ φιλόθεοι, νὰ προὔπανθήσουμε ὅλοι καθαροὶ καὶ χαρούμενοι τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου καὶ Δεσπότη μας. Νὰ τὸν προὔπανθήσουμε ὄχι νομικά, ἀλλὰ πνευματικά· ὄχι νοιώθοντας ἀπόλαυση στὴν κοιλιά, ἀλλὰ σκιρτώντας μὲ τὸν πνεῦμα· ὄχι μεθώντας μὲ κρασί, ἀλλὰ ὄντας θερμοὶ στὸ πνεῦμα. "Ἐτσι σήμερα 🍀 ἄς στολίσουμε χαρούμενοι μὲ τρόπο λαμπρὸ τὶς λαμπάδες. "Ἐτσι, ὡς υἱοὶ τοῦ φωτός, ἄς προσφέρουμε τὰ κερία μας στὸ ἀληθινὸ φῶς, τὸν Χριστὸ· διότι φανερώθηκε στὸν κόσμο «ἓνα φῶς, ποῦ θὰ εἶναι ἀποκάλυψη γιὰ τὰ ἔθνη». Γι' αὐτὸ, ὡς φῶτα ἐκ φωτός, ἄς λάμψουμε περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ χιόνι, ἄς γίνουμε τυρὶ πιὸ ἄσπρο ἀπὸ τὰ γάλα, ἄς γίνουμε φωτινοὶ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ πολύτιμο λιθάρι, τὸ ζαφεῖρι, καὶ πετώντας στὸν οὐρανὸ ἄσπιλοι περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ περιστέρια, ἄς βγοῦμε σὲ προὔπάντηση τοῦ Θεοῦ στὰ σύννεφα.

"Ὅλοι σήμερα 🍀, ἀλλὰ καὶ πάντοτε, ἄς διακηρύξουμε τὰ γεγονότα τῆς γιορτῆς. "Ἄς χορέψουμε μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους, ἄς λάμψουν τὰ πρόσωπά μας μαζὶ μὲ τοὺς ποιμένες, ἄς προσκυνήσουμε μαζὶ μὲ τοὺς μάγους, ἄς γιορτάσουμε μαζὶ μὲ τὴ Βηθλεέμ, ἄς προὔπανθήσουμε μαζὶ μὲ τὴ Σιών, ἄς ἀγιασθοῦμε μαζὶ μὲ τὸν ναό, ἄς γεμίσουμε ἀγαλλίαση δοξάζοντας μαζὶ μὲ τὴν Παρθένο, ἄς προσφέρουμε μαζὶ μὲ τὸν Ἰωσήφ, σὰν δύο τρυγόνια, τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μας· ἄς ἀγκαλιάσουμε μαζὶ μὲ τὸν Συμεὼν τὸν Χριστό, καὶ μαζὶ μὲ τὴν Ἄννα ἄς τὸν δοξάζουμε, γιὰ νὰ βρεθοῦμε μέσα στὰ αἰώνια ἀγαθά, μὲ τὴ χάρη

καὶ τὴν εὐσπαγχνία καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν Ὅποϊον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη, μαζί με τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πηγή: Ἱερά Μονή Αγίου Ἰωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ἱερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)